

den Viden, som de Herrer, der skal beskæftige sig med Tilsynet, muligvis kan faa, skal kunne anvendes paa denne Maade. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der her i Tinget har været forelagt og er vedtaget et Lovforslag om Banker, og at Bestemmelsen om, at en Bankinspektør skal kunne undersøge alle Bankers Forhold, ikke har mødt Modstand her i Tinget. Tænk, hvad denne Mand vil kunne faa at vide om Forretningsgangen udover Omsætningen af Værdipapirer! Ingen er dog faldet paa, at det særlig skulde forbydes ham at drive Spekulation i Værdipapirer; han maa blot ikke sidde i et Aktieselskabs Bestyrelse eller være Deltager i nogen Forretningsvirksomhed, men det er ikke bestemt, at han ikke skal kunne spekulere eller købe Aktier og andre offentlige Værdipapirer, som han vil. Hvad det ærede Medlems Ændringsforslag angaar, kan jeg, som jeg allerede har sagt under et Samraad, paa ingen Maade tiltræde det; det er nemlig, som det ærede Medlem egentlig selv indrømmer, saaledes formet, at det fører langt videre, end jeg kan antage, at det ærede Medlem tilsigter. For det første rammer det ogsaa Finansministeren, selv i den Form, det ærede Medlem nu har givet sit Ændringsforslag — jeg kender det ogsaa i en tidligere Affattelse. Der staar nu: „De ved Tilsynet beskæftigede“; og man kan ikke nægte, at Generaldirektøren og Finansministeren falder ind derunder . . . (*Schovelin*: Skal han da have Lov til at spekulere?) Det ærede Medlem maa vente, indtil jeg har talt. For det første kan jeg aldeles ikke indrømme, at en Finansminister ikke har Lov til at gøre det samme som andre Mennesker her i Landet, men jeg betragter det ganske vist som udelukket, at en Finansminister vilde spekulere ud fra en Viden, som han havde faaet gennem disse Blankethæfter. Dernæst har en Finansminister, hvis han vil spekulere, ganske andre Kilder til Kundskab om Omsætningen end de nævnte Blankethæfter, som indsendes til Finansministeriet. Men desuden er det ikke en Gang efter det ærede Medlems Forslag udelukket, at Finansministeren kan spekulere. Thi man kan spekulere, hvis man har Raad til at lægge de fornødne Penge paa Bordet for den Vekselerer, som skal indkøbe Aktierne. Og det er ikke nogen demokratisk Bestemmelse, denne; for efter den kan de velhavende spekulere, men de mindre velhavende, som maa laane Beløbet, som maa have en vis Margin hos deres Vekselerer, kan det ikke. Det er vel

imidlertid ikke værd at komme dybt ind paa dette Ændringsforslag, thi det ærede Medlem forekommer mig nu at være villig til at tage det tilbage.

Den ærede Ordfører spurgte mig, om det var en Forudsætning for Ministeren, at de med Tilsynet beskæftigede Embedsmænd ikke maatte drive Spekulationsforretninger. Ja, det har for mig staaet som en Selvfølge, at dette ikke var tilladt vedkommende Embedsmænd og Tjenestemænd, og der er for mig ikke det mindste til Hinder for at udtale, at det er en Forudsætning for Tilsynets Art og den Maade, hvorpaa Tilsynet foregaar, at en saadan Optræden fra Embedsmændenes Side, en Deltagelse i Spekulationsforretninger, var utilladelig. En Udtalelse herom har det ærede Medlem ligesom den ærede Ordfører ønsket af mig, og jeg mener hermed at have tilfredsstillet de Herrers Ønske. Det har fra første Færd været min Mening, at dette skulde være disse Tjenestemænd forment, men jeg er paa den anden Side gaaet ud fra, at man i Virkeligheden ikke ved noget som helst Forbud vil kunne komme dem til Livs, hvis de vil omgaa Forbudet; thi der er mange Maader at komme til at spekulere paa. Det er saa let at faa en Kommissionær til at gøre det for sig, hvis man virkelig sidder inde med en Viden, som kan benyttes til Spekulation; det er saa let at betro denne Viden til en Ven uden dog ligefrem at meddele ham, hvad der foreligger i Blankethæfterne. Jeg er bange for, at et Forbud her ikke vil betyde noget.

Det ærede Medlem omtalte den Paragraf, hvorefter der kan begæres Oplysninger af vedkommende Person eller Institution med Hensyn til hans Formue og Indkomst. Det ærede Medlem mente, at der var sket en større Forandring ved, at der i Stedet for: „dog kun i det Omfang“, som Finansministeren bestemmer, nu staar: „dog kun indenfor en saadan Begrænsning, som fastsættes af Finansministeren“. Jeg har selv formuleret disse Ord, og jeg kan med min bedste Villie kun opdage en minimal, en mikroskopisk Forskel mellem disse to Ting. Jeg har ment fra Begyndelsen af, at Ordene: „dog kun i det Omfang“, Finansministeren bestemmer, faktisk var Udtryk for en Begrænsning, som Finansministeren kunde fastsætte overfor Forlangendet om saadanne Oplysninger.

Det ærede Medlem endte saa med at tale om Bestemmelsen angaaende Arbitrageforretninger i Landstingets Affattelse af Lovforslaget, idet Landstinget har fast-